

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagocí)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÉFONO 4115 — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

Ballets Russos Municipals

Una de les escenes culminants de "Scheherazade"

Els anarquistes del Kaiser

Els maximalistes russos s'han apoderat del poder, deien aquests dies els telegrams. La pel·lícula sensacional i detonant de la revolució russa, ens ofereix nous episodis ràpids, plens de dramàtica emoció.

Aqueixos protagonistes d'ara, els maximalistes o bolcheviki, els seguidors de Lenin, són la gent més abjecta i més vil de totes les Rússiaes. Poden haver arrojat darrera seu alguns obrers i soldats plens de bona fe i d'ignorància. Però, ells, els maximalistes autèntics, els directors del moviment, són ex anarquistes degenerats, posats a sou del Kaiser.

Parlen de la llibertat, de la revolució, de pau, de fraternitat humana. I sota la disfrega vermella amaguen les seves lliures de servidors de l'Emperador alemany.

No poden triomfar, perquè no representen cap idea generosa i sana. Ni tan solament és veritat que treballin per la «pau blanca». La pau que ells durién, si poguessin fóra la «pau negra». La pau llefja, la pau de traïció i d'oprobri.

Contra aqueixa mena de gent, és redemptor i és sant el brau sabre de Kornilof.

La persistència en la desllealtat

CREIEM fou En Maura el que digué, un dia d'inquietut, que no havia fet cap pacte amb la monarquia. En Cambó pot fer-se seva la frase, ara que tots els diaris dinàstics madrilenys s'han llençat damunt d'ell, recriminant-lo per les seves declaracions del miting de Gracia, ingrates per al rei i plenes de menaces catalanistes.

No, el senyor Cambó i la seva clientela no tenen fet cap pacte permanent, ni amb la dinastia ni amb el poble. Poden ésser el diluns albarders, el dimarts jacobins, el dimecres revolucionaris d'Assemblea i el dijous traïdors i palatins, el divendres consagradors de Catalunya, per a negar la abans de que canti cap gall el dissabte. El diumenge descansen, sense llegir, precisament, la Bíblia ni cap evangeli que posi en contacte la consciència i la vida. No vol el senyor Cambó pactes irrevocables ni amb ell mateix.

Però, per què ha negat el senyor Cambó les seves paraules de Gracia? Aquestes paraules se tripartien aixís: a) Entre el Parlament i el rei se produirà una topada. El rei té tot el seu poder en la Constitució i si se posa contra el Parlament, el poble manarà pel vot, i si el vot no basta, si aquest ideal democràtic no's deixa proclamar «sigui per qui sigui», hi haurà revolucions. b) La revolució no serà al carrer, però sí contra el poder. Però si a l'home lliure se li barra el pas, tindrà el dret i el deure de l'exercici revolucionari. c) En aquestes lliberacions que's demanen ha d'ésser inclosa la de Catalunya. Hem de regir-nos nosaltres i si no se'ns reconeix aquest dret, Espanya estarà pendent d'una guerra civil.

Tot això és perfectament congruent i obeeix al ritme polític sostingut pel senyor Cambó i la seva clientela des del primer de juny. Les menaces són condicionals, però substancialment la teoria de la subordinació del poder moderador al legislatiu, la de la sobirania parlamentària aconseguida per la puresa del sufragi, tenen una genealogia pública i concreta en els documents regionalistes d'aquest estiu. En el Manifest dels parlamentaris regionalistes es proclamava eren indiferents a la forma de govern sempre que aquesta no oferís una resistència a l'adveniment dels ideals. Aleshores exhibia una extensa frisança republicana i la «Lliga» prenia posicions per a fer collita democràtica. Més tard, el senyor Cambó, en el discurs del «C. de D.» sol·licitava una resta de poder moderador, extraient-li de la Constitució facultats que creu excessivament poderoses. Perquè, doncs, nega lo que en ell era ja un eòs de doctrina política constitucional, mai sostinguda per la «Lliga»? Ademes, Espanya, des d'En Maura a totes les esquerres, coincidirien amb ell, havent de confessar-se produïa a Catalunya una acció fortament civil de vertebració de poders.

Però el discurs d'En Cambó no era res més que un «salt enrera», una revifalla fogitiva dels entusiasmes anteriors al 3 de novembre. En una nit de vetlla d'armes elec-

torals, havia oblidat la seva traïció a la Assemblea i el seu adveniment als ministeris. A l'endemà, la realitat de la seva situació política el cridava des de Madrid, i En Cambó negà lo que escoltaren centenars de homes, lo que *La Veu* reproduí en una ressenya que el diari regionalista ha tingut de dir li havia sortit «deficientíssima».

Si es neguen aqueixes afirmacions és perquè es consideren insostenibles. En Cambó, doncs, rectificant-les, regoneix no hi haurà topada entre el rei i el Parlament, que no precisa cap reforma constitucional que sostregui poder al moderador, que no existeixen possibilitats revolucionaries, ni estava pendent Espanya de cap guerra civil, si a Catalunya no li són otorgats drets autonomistes. «Ignorem» escriu En Lluís Bello—si els actuals ministres són presoners o si tenen presoner al nacionalisme català—. Aixís és. El nacionalisme català no té res que veure amb aquells episodis ministerials, però el nacionalisme cambonià ja no pot ni posar un compàs d'*Els Segadors* en un miting de barri.

I hem arribat a la final conclusió de que amb les seves paraules, En Cambó, o era deslleal amb el rei i els seus ministres quan les nega, o és ara, després de negades, deslleal al poble. Si no les sentia, per què les llença a l'enardiment popular? Si les creu enraonades, per què els hi rebutja la paternitat? En Cambó, d'habilitat en habilitat, ha arribat a la deshonestat posició de no poder sostenir lo que digué al seu poble, havent de declarar falsaria a *La Veu de Catalunya* i plens de torpesa als seus subordinats.

PARADOX

Per les víctimes

	Pessetes
Suma anterior	2489'60
Fraternitat republicana de Amposta	62'50
Josep Pons	5'—
Manel Catalán	5'—
Rafel Talam.	1'—
Josep Beltre	2'—
Manel García	1'—
Ismael Porcadill	1'—
Joan Redó	1'—
Joan Boso	2'—
Manel Huguet	1'—
Joaquim Colomé.	1'—
Baldomer Barbira	2'—
Josep Balada.	1'—
Manel Bornos.	0'50
Joan García	0'50
Joan Repolles	1'—
Francisco Salvadó Porcadill.	1'—
Joan Valdepérez.	0'50
Josep Morales	2'—
Jacinto Ferré.	1'—
Pere Montañés	2'—
Antoni Joan Barbira	1'—
Pere Pons Caballé	2'—
Maximilià Huguet	1'—
Jaume Bel	2'—
SUMA TOTAL	2589'60

Dijous al matí varem entregar a l'Alcalde dues mil cinc-centes vuitanta nou pessetes amb

seixanta cèntims total de lo recaudat, fent-li avinent que aquestes pessetes deuen ésser repartides a les víctimes civils dels successos d'agost, entenent per víctimes, no sols als morts i ferits i llurs famílies, sinó també els empresonats a conseqüència d'aquells successos, recomanant-li ademés molt especialment, que atengui les peticions que havíem rebut en aquesta redacció i que li foren entregades junt amb les pessetes.

D'avui endavant és al Ajuntament doncs a qui han de dirigir les sol·licituds que se considerin amb dret als beneficis de la subscripció.

Nostre confrare El Diluvio també va entregar la subscripció per ell oberta i que ascendia a pessetes mil a l'Alcalde, fent-li les mateixes advertencies que nosaltres, referents al repartiment.

I ara sols ens resta donar mercès als generosos donants, tot i dolent-nos que en aqueixa subscripció no hi hagin aportat la seva cooperació tots els que nosaltres creiem que hi tenien una veritable obligació.

La crisi francesa

EN Painlevé ha caigut del poder a conseqüència de la derrota parlamentària que va sofrir el dimarts passat. No va volguer discutir els afers de l'espionatge i del «boloisme», i això no va agradar a la majoria dels diputats, els quals van votar contra el ministeri.

La caiguda de Painlevé era ja de preveure. Ha estat dos mesos al poder, i sempre a punt de caure. Un polític que hagués estat hàbil en els equilibris parlamentaris, pot-ser s'hauria sostingut. Però Painlevé no és un polític, i amb tota la bona fe del món havia comès una pila d'errors. El darrer fou el de permetre a certs elements de la policia que executessin el «cop de teatre» contra els reialistes de *L'Action Française*, com a venjança per les campanyes de Léon Daudet, el qual, encara que tingui el mal gust d'ésser monàrquic, té en aqueixes qüestions de l'espionatge una gran part de raó.

Realment, el ministeri Painlevé va néixer amb poca vida, mancat com estava de la col·laboració dels socialistes, que no havien volgut acceptar cap cartera. Per altra part, tot-hom ho va poguer conèixer al cap de pocs dies, que M. Painlevé, tot essent un admirable ministre de la Guerra, no reuneix condicions per a ésser cap del Govern. En aquestes condicions, el Govern anava a les palpentes i ensopegava sovint.

I no és pas això lo que cal avui a la França. La gravetat del moment demana un Govern vigorós, decidit, enèrgic, audaç, que sapiga realitzar el màxim esforços, contra els enemics de l'altra banda de les trinxeres i contra els traïdors de l'interior.

I estem segurs que quan les presents ratlles es publiquin, l'heroica França tindrà el fort Govern que li cal.

FULMEN

Resultat natural

EN les ciutats més importants d'Espanya les eleccions del passat diumenge han constituït un èxit pel partit republicà. Especialment a Madrid la victòria ha sigut completa.

Desgraciadament, a Barcelona, republicana fins al moll dels ossos, el partit republicà hi ha fet un trist paper. El nombre de regidors elegits no significa res. Lo important és que de cinquanta mil vots que havien sumat en els seus bons temps les esquerres catalanes, hem baixat a divuit mil, quantitat inferior als vots obtinguts per la «Lliga Regionalista», que n'ha sumat vintitres mil.

A Barcelona sentim amb més intensitat les ansies de renovació que a Madrid. A Catalunya el sentiment republicà és més viu que a Castella. A Barcelona, ciutat que paga, hi

han menys interessos lligats amb el règim actual que a Madrid, ciutat que cobra. Aquestes i altres raons sembla que havien de produir en les eleccions passades un resultat més favorable pel partit republicà a Barcelona que a Madrid. No obstant no ho creiem aixís nosaltres. A Madrid les esquerres enarbolaven la bandera d'un ideal simpàtic i la votació obtinguda pels ciutadans del comitè de vaga empresonats, prova l'acert de la designació. A Barcelona la bandera de combat era un drap de cuina.

La votació de Barcelona és una derrota pel partit republicà i una victòria pel lerrouxisme. Prova l'existència d'una vintena de milers de ciutadans de cap quadrat com els boches, que creuen cegament les ordres del seu amo i evidència l'existència de trenta mil republicans abúlics, deixats, sense fe i més bons per a figurar en les files de les donesploraneres que per a cooperar a una eficaç acció republicana. El lerrouxisme, sol, ha obtingut dotze actes de regidor. El republicanisme no podrà queixar-se si, abrogant-se la seva representació, uns quants regidors d'ofici deshonren amb els seus actes dintre de l'Ajuntament al partit republicà.

JEPH DE JESPU

Remachando el clavo

DON Salvador Oliver nos envia una carta, contestando a la alusión que le hacíamos en nuestro artículo anterior y defendiendo al conde de Caralt. El señor Oliver des-

miente algunas de nuestras afirmaciones, y nos ruega que publiquemos su rectificación. Sentimos no poder complacer al señor Oliver. Su carta no nos ha convencido a nosotros, ni convencería a nuestros lectores. Fundadamente tememos que a éstos les aburriría y les produciría sueño. Las columnas de LA CAMPANA las necesitamos para nuestras campañas y nuestras justicias los redactores de este periódico. El señor Oliver ha debido ceñirse en su rectificación a la alusión que se le hace. Lo demás no es cuenta suya. Defender a Caralt nos parece un «trop de zèle», es meterse en camisa de once varas. La defensa que hace de Caralt el señor Oliver no es bastante persuasiva para que podamos insertarla en estas páginas. Suponemos que el señor Oliver no tendrá pretensiones de abogado ni de literato. No hay que molestarse, pues, por lo que decimos. Con saber el oficio propio basta. El sabe el suyo. Nosotros, el nuestro.

El señor Oliver quiere que conste que la sociedad Oliver se disolvió por acuerdo y conveniencia de los socios. Ya está servido. El conde de Caralt, según el señor Oliver, no tuvo arte ni parte en la liquidación, no influyó en ella directamente. El caso no nos interesa bastante para que lo analicemos con excesivo detenimiento y para que ascendamos a la fuente de nuestros informes. Ningún mal le queremos al señor Oliver, y nos pesaría que por el hecho de nombrarle le hubiéramos perjudicado comercialmente.

Pero por lo que hace al conde en cuestión, ya es otra cosa. El señor Oliver desea que rectifique algunas inexactitudes de mi interview. ¿Rectificar ha dicho usted? ¡Piscis! ¡Calandrias en vinagre! ¿Rectificar? ¿Qué concho he de rectificar! Si lo hiciera merecería que me llamaran Samblancat cabeza de cáñamo. Nada, pues de rectificar, repito.

Don Salvador Oliver defiende una causa y un señor que no tienen defensa. Caralt, miembro para mayor escarnio de la Junta de Subsistencias, es el acaparador del cáñamo en España. Por Caralt, los pobres tienen que pagar las alpargatas a precios apenas asequibles, y pronto tendrán que ir descalzos. Esto es incontrovertible, sépale o no bien a mí contradictor. Este niega lo que yo afirmo, pero no apoya en razones sus negaciones. Decir que el mercado es libre y que hay tres o cuatro casas más que hilan, no es suficiente. Caralt, virtualmente, es único por la potencia y el desarrollo inigualable de su industria, y porque trabaja en condiciones excepcionales, que hacen imposible toda competencia al comprar y al vender. Los detallistas de alpargatas de Barcelona,

que sufren doblemente, porque ven merma-
das sus legítimas ganancias y porque han
de soportar las protestas del consumidor
robado, saben perfectamente dónde está la
fuente del mal y se la han señalado a las
autoridades. El que me informó a mí fué
uno; pero es el más inteligente del gremio
y es persona de absoluta confianza y buena
fe. Al leerle la carta del señor Oliver, me
ha contestado: «Sostén lo que te dije hasta
la última coma. Caralt tiene medios de sin-
cerarse y de hacer sacar la cara por él a
otros, porque es riquísimo. Pero la verdad
y la justicia están con nosotros. Cuando
quieras podemos ir a celebrar interviews con
algunos obreros y ex obreros de su fábrica.
Verás qué cosas nos cuentan.»

Lo de que Caralt gana los duros a cuéva-
nos le parece al señor Oliver pura fábula.
¡Póbrecito conde de nuestra alma! A ver si
resultará que la guerra lo ha arruinado,
como a nosotros los infelices pelagatos que
consumimos sus espartañas. Por lo demás,
eso poco nos importa. No le envidiamos a
nadie el dinero. Lo que queremos es que
los acaparadores no nos estrangulen, que
los especuladores nos dejen vivir. A los que
no ganamos más de cinco pesetas diarias el
problema de las subsistencias nos quita el
sueño, nos trae locos. Yo pienso perseguir
a los encarecedores de la vida como a ali-
mañas. Desde aquí invito a todos los que
conocen casos de acaparamiento, de expor-
tación de sustancias alimenticias, agio, espe-
culación, etc., a que me los denuncien. Los
sacaremos a la vergüenza pública. Yo no
estoy dispuesto a dejarme morir de extenua-
ción; para que unos cuantos bandidos se
enriquezcan.

El conde de Caralt tiene, finalmente, otro
título a nuestra desestima, y es el haberse
dedicado después de la revuelta de agosto a
la confección y acarreo de listas de donati-
vos para la tropa. Aquellas listas infames, a
las que toda la ladronería plutocrática llevó
su óbolo, aquellas listas infames y aquellos
policías honorarios sin honor, como los
llamó Castrovido, se nos atragantaron en el
pasapán y todavía no hemos podido deglu-
tirlos. Los perinclitos ciudadanos que mu-
rieron aquellos días en la calle, cayeron lu-
chando por el pan, por el pan cuya ración
les merman los infinitos Caralts que hay por
ahí. Y de aquellos héroes, nadie que no
fuera un mal nacido, tenía derecho a mo-
farse.

ANGEL SAMBLANCAT

A los ferroviarios.—El artículo prometido
y esperado irá la semana próxima. La ne-
cesidad de contestar al señor Oliver me ha
obligado a aplazar su publicación.—A. S.

SONATA XII

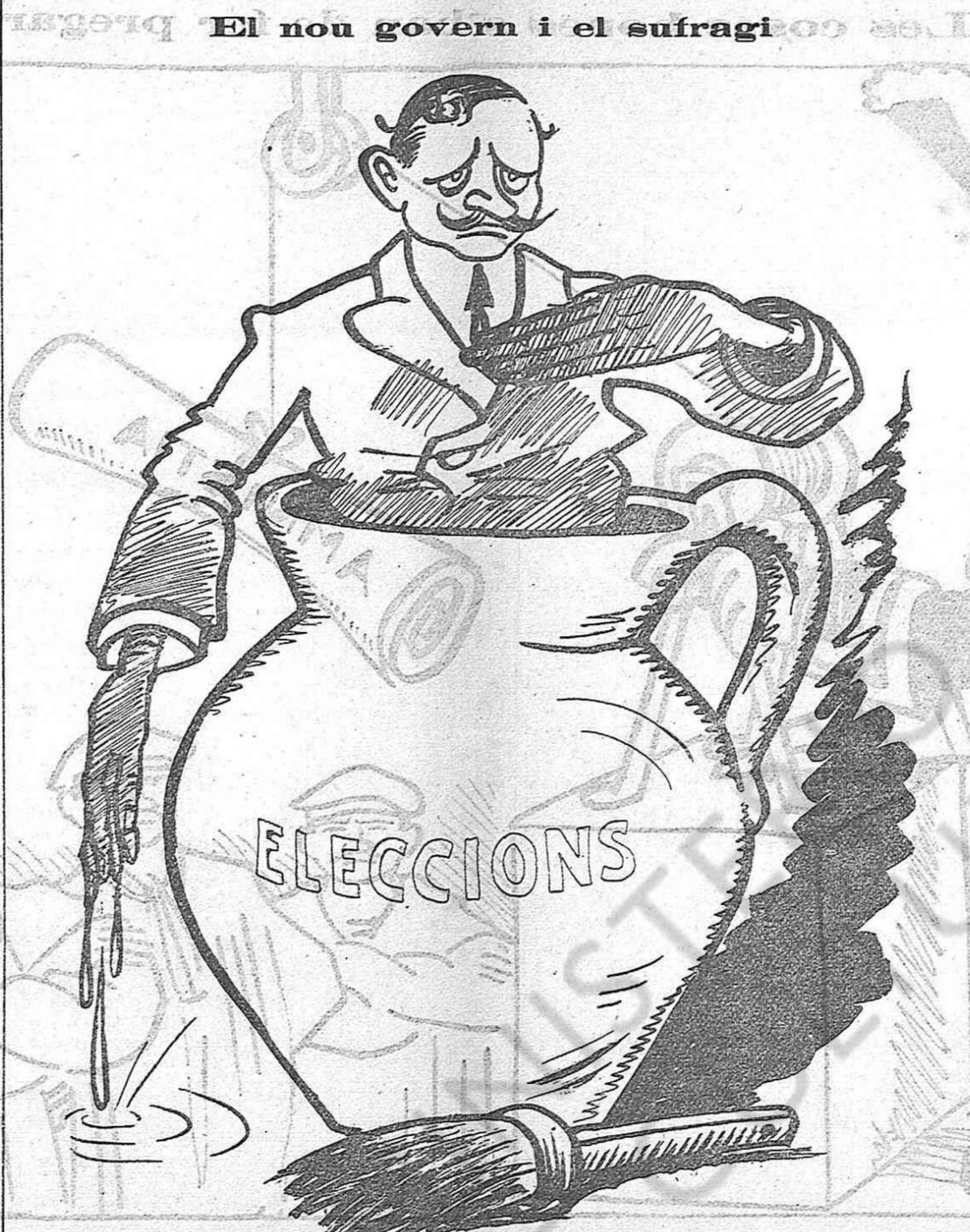
A s'han acabat les eleccions
i sortosament aquestavegada
han guanyat tots, qui diu
tots diu regionalistes, lerru-
xos, jaumins i àdhuc uns
senyors Companys i Giralt
als que no compren com no els hi ha cal-
gut la cara de vergonya.

Ha sortit un Guerrita, l'Emiliano, un Vi-
naixa i, lloat sia, Déu, ha sortit en Gambús.
No sé si encara farà la informació municipal
en *El Progreso*. Jo d'ell sí que la faria, mai
de la vida cap periodista l'hauria vist tan
ben tractat. Agafaria un enfiit d'aigua mine-
ral. En fi que sigui la enhorabona.

I ara deu-me beure, perquè només de
pensar-hi m'escanyo. Mai dirien que vaig
sentir i que vaig veure diumenge a les set
tocades. La defensa de la moralitat del se-
nyor Vinaixa feta per don Alexandre, però
feta amb tant amor i calor que'ns va cor-
pendre a tots i àdhuc an ell mateix, tant que
tot d'un plegat, se treu les ulleres, agafa un
mocador i es posa a plorar com una viuda.

Vatúa el món! Els lerruxos que's pensen
que no pot plorar més que l'abuelo don
Giner, i de les llàgrimes d'aquest ja se'n fo-
ten, al veure al quefe derramat, se posaren
compungits i derramaren també i vegin com
la victòria d'en Vinaixa convertí la Casa del
Poble en un mar de llàgrimes.

Llàgrimes que's convertien en santa in-

— "Como decíamos ayer..."

dignació quan el caudillo explicà, que tot lo
que tenien que dir de'n Vinaixa era:

Ladrón! ladrón! ladrón!

Exactament lo que li cridaren a n'ell en
persona, allà a Bilbao quan lo de la cal, cal,
guix i ciment.

Els únics que reiem per dintre erem En
Clapera i jo, però com que no podia aguan-
tar-me més vaig sortir fora, i un cop a casa,
despullat de pel a pel, vaig posar-me a
ballar amb un dit ficat al cul, cosa que,
segons el alarbs, dona repòs a Eblis (maleit
sia) i demés dimonis que estan molt excitats.
Efectivament va bé i vos ho recomano en
contes d'una taça de til·la amb aigua del
Carme.

Sabeu que? Doncs jo estava pensant que'n
Samblancat en feia una mica massa de tenir
rabia al Nicolau Romanoff, i me deia: ¿per-
què diable el vol matar an aquell pobret
sense voluntat, que l'hi ha fet? Què ha estat
mai a Sant Pere i Sant Pau? No. I doncs?
perquè bony se sent Saint-Just aquest Marat
d'Osca?

I mireu: tot d'un plegat me trobo amb
que'l tal Nicolau Romanoff ja és emper-
dor de totes les Síberes. Redeu quin fret,
eh? Però fret per als altres, els emperadors
no'n pateixen mai d'això. Tenia raó l'Angel,
si li haguessin tallat el coll no fóra altra
volta emperador; però si els que l'en tra-
gueren no haguessin volgut córrer tant (són
una mica samblanquistes) pot-ser desde Ve-
necia no veürien els canons alemanys, i an-
glesos i francesos no haurien agafat el tren
de la Cotte d'Or per a recrear-se en les pla-
nes del Po.

En fi, fem trago.

MORITZ XV

EN PREPARACIÓ
ALMANAC
DE LA
CAMPANA DE GRACIA
PER A L'ANY 1918

Notes de fora

Terrassa.—Les darreres eleccions municipals
a Terrassa han causat una víctima molt grossa i
produït una fonda escisió entre els elements
burgesos de la localitat. La víctima ha sigut el
diputat Alfons Sala, qui, en una carta pública,
s'ha retirat a la vida privada, planyent-se de la
falta de respecte i carinyo dels seus amics cata-
lanistes, quins serveis de trenta anys consecutius
els hi tira en cara. L'escisió es vegé ben
patent a la nit del dissabte últim, puig en una
reunió electoral composta principalment de
fabricants, propietaris i demés persones acomoda-
dades, dividits en dos bandos de salistes i
anti-salistes, es digueren el nom del porc i fins
es menaçaren amb un revòlver, ni més ni menys
que si fossin miserables trinxeraires.

Tots aqueixos, units fa poc, aplaudiren i ob-
sequiaren an En Cambó i an En Vallés i Pujals
amb fraternal banquet.

L'Alfons Sala pot ben dir: eria corbs, que't
treuràn els ulls.

A un

Per fi, trocejant les traves
que't privaven de passar,
has conseguit atrapar
lo que tant ambicionaves.
La murga triomfal sona
en honor del vencedor.
Eureka!... Ja ets regidor!...
Que sigui l'enhonorabona.
La cosa, per de comptat,
no haurà anat gratuïtament;
tu sabràs, segurament,
lo que't deu haver costat.
Però aquest és el camí
i aixís ho han fet els demés;
si el pagés ans no sembrés,
¿podria més tard collir?

Ara, a pendre posicions
amb calma i serenitat
i procurà està entrenat
quan passin les ocasions,

Xicot, com ets tu, de vena,
les veuràs saltant del niu!
ja sabs la fórmula: ull viu
i els escrúpols a l'esquena.
¿Que parlar tan clar fa mal,
perquè escama als baladrès?
Fuig, home!... Tois sabem que és
l'ofici de **concejall!**
Si el cas vé, tén per segü,
al realitzar tes proeses,
que per semblants petiteses
mai han fet res a ningú.
¿Que algun ximple cridarà
i, actuant de Jeremies,
dirà de tu **perretes?**
Aixó no es pot evita.
Faries bona ganancia
si per un crit t'aturdissis
i a ompli el got no t'atrevisis
en la font de l'Abundancia!
Mes, no; tu ets dels sers virils
que sols escolten el só
que'ls convé, i en quant a aixó
podem estar ben tranquils.
Quan tu a la Casa Gran vas,
algo et deus proposar fé;
per lo tant ¿quin dubte té
que efectivament faràs?

Tira al dret! La via és plana;
treballa, sigui com sigui,
i la gent necia que digui
lo que li dongui la gana.
Si algú, atrevit, es rebeja
contra el teu nom consagrat,
tingues la seguritat
de que alló no és més que enveja.
Es clar!... Les grans barretades,
el tractament, la vènera,
el guardia sempre al darrera,
les comissions anhelades,
l'automòbil consabut,
els tiberis, els viatges...
¿Qui, al contemplà aquests paisatges,
no se sent tot remogut?
Nada!... Ja que al fi ets a port,
aprofite't, bona peça,
que quatre anys volen depressa
i, ja ho sabs, el temps és or.

C. GUMÀ

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 8 AL 14 DE NOVEMBRE DE 1917

Per terra

Al front occidental, els anglesos, toçuts, han
seguit donant cops de maça contra l'exèrcit ale-
many de Flandes, apoderant-se d'algunes altu-
res més enllà de Pascheandele i fent alguns
centenars de presoners. A l'Alta Alsacia, els
francesos han donat un cop de mà que ha causat
grans danys a l'enemic i han fet uns 120
presoners.

Al front oriental, cap fet important. Aquesta
setmana la lluita ha tingut lloc; no al front, sinó
a l'interior de Rússia entre els maximalistes i
Kerenski, el qual sembla que porta avenge.

Al front italià, els italians aguanten fort al
curs inferior del riu Piave, i no tant fort en les
altres bandes, però almenys aconsegueixen fer
més lent l'avenç de l'enemic. Cal creure que
aviat es lluitarà una gran batalla amb interven-
ció de les tropes franco-britàniques. La línia
de combat va acostant-se an aquella línia del
llac de Garda a Venècia, que nosaltres haviem
donat fa dues setmanes com a probable línia
definitiva de la resistència aliada.

Al front de la Macedònia, els anglesos han
pres als bulgars tres poblacions a la regió del
riu Struma.

Al front de la Mesopotàmia, els anglo-indis
s'han apoderat de Takrit, a 160 quilòmetres al
nord de Bagdad.

Al front de la Palestina, els èxits importants
dels anglesos han continuat. Després de la
presa de la ciutat de Gaza, les tropes angleses,
entre les quals hi ha destacaments francesos
italians, s'acosten ràpidament a Jerusalem. En
aquesta ofensiva han pres ja uns 80 canons i
han fet uns 7.000 presoners.

Per mar

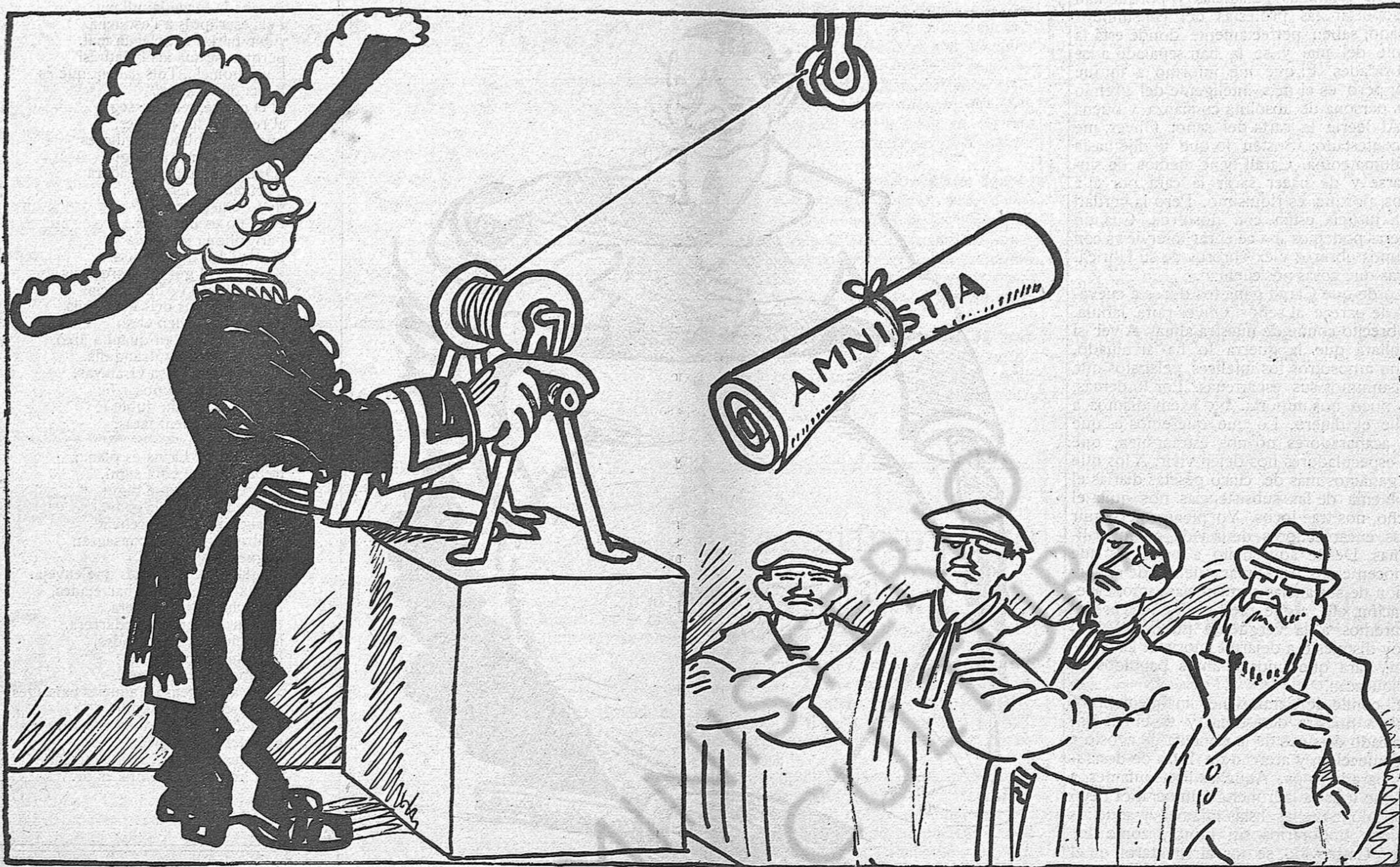
En les operacions a que va donar lloc l'atac
contra la ciutat de Gaza, hi van cooperar vai-
xells aliats, entre ells la canonera francesa
Requin, la tripulació de la qual va portar-se
amb gran bravura.

Per l'aire

Els aeroplans i digiribles italians fan tan
mal com poden a les tropes imperials que avan-
cen per la plana de Venècia. En algunes oca-
sions, han entrat en acció cinc dirigibles ita-
lians alhora.

Les coses bones s'han de fer pregar

— Calma, paciència, que ja us arribarà un dia o altre.
— Si vé com justícia, bueno; si vé com perdó, no la volem.

REPICS

Don Miquel d'Unamuno (per a ell tots els respectes) explica que la resposta d'un català, que preguntat «què era en política?» respongué: «català», és una bestiesa. Si vostè ho diu pot-ser sí, però nosaltres, rebels, creiem que no.

Hi ha molta diferència entre ésser dels oprimits o els opressors. Ah!, i sabem juntar-la *La Marsellesa* amb *Els Segadors*. Amb lo que no juntem aquests és amb *La Marcha Real* ni amb ja de Cadiz.

Visca la llibertat d'homies i pobles, senyor saví! (per a vostè tots els respectes).

No sé perquè s'enfaden tant molts senyors, perquè En Rodés ha jurat.

Tots els jurats de Balaguer se faràn un tip de riure quan llegeixin les seves indignacions:

— Juraments a nosaltres? I ara! Pollastres rosts i arroc a la valenciana.

Aquest Rodés és el nostre diputat.

Diu *El Progreso*, diari d'En Lerroix, d'En Vinaixa i de l'Emilia:

Como se dice en la lengua de Pujol—uno de los espías de Alemania fusilado recientemente en la plaza de Burdeos...

Calderon Fonte, granuja conegut per tots, desde aquí te direm que després de viure a l'esquena de Barcelona, insultes la nostra llengua, insultes la teva propia llengua, ja que mai té sentirem parlar en altre. Tu amic de savis? i cal!

Tú, amic de jogadors i males dones. Deixet de Painlevés i agafet als Vinaixes.

Recordet que a un rei castellà li digueren: «Ja sou a Catalunya, terra de llealtat.»

De tanta llealtat, de tanta massa llealtat, que li ha permès fer el bé seguint-vos a vosaltres Calderons sense honor.

L'invasió dels barbres al país dels... incivils L'immediata consecuencia d'haver-hi dos catalans en el Ministeri fou una volada de gent d'aquí cap a la Cort, cridada a ocupar alts càrreges de la administració del Estat.

Vaja, que això ha sigut la conquesta de Madrid en tota regla.

El senyor bisbe de Vic ha donat ordres per a que's despulli a la Verge del Far.

Ai, el sicalíptic!

Ara surt *El Progreso* dient que En Martínez Domingo està incapacitat per a l'Alcaldia de Barcelona.

I doncs qui és el que està capacitat? L'Emiliano?

Ja m'agradaria veure-li;

Pobre vara!... i pobre silló presidencial!...

Aviat anirien a parar a «La Vicaria».

Per al dia 25 s'anuncia una gran festa d'homenatge al digne diputat per Tortosa En Marcell Domingo.

Que m'hi apuntin.

En Nicolau Romanoff s'ha proclamat emperador de la Siberia.

Quin fret!

An En Cambó el proclamarem emperador del Spitzberg, illa de la qual ja prengué possessió, i an En Lerroix reietó de les Filipines sense frares.

I nosaltres, que tranquils!...

Pel districte setè es presentava un tal Rubinat.

No hi ha dret!

Això és volguer fer purgar sense ganas als electors.

La veritat, per això, és que el còs electoral no va pas massa lliç fa una temporada.

Una de les primeres coses que feu en Lerroix al arribar, fou anar a veure al Governador.

I la tal visiteta sigué molt comentada.

Haurà anat a parlar-li de la llibertat dels presos? Li haurà parlat de les eleccions?

Nosaltres estem en el secret: Li anava a demanar el vot per a En Vinaixa.

Els de la *Peña Liberal* i moltes associacions polítiques monàrquiques, en vista del fracàs de la seva candidatura propia, acordaren «apoyar a sus afines».

I quins són *los afines*?

Ecco il problema.

En el dubte, els liberals varen optar per votar-ne un de cada color.

Sembla que el cubisme no va fer gaire follia al «Liceo».

El ball *Parade* fracassà, encara que'ls ultrafuturistes vulguin suposar lo contrari.

Ni sorprengué, ni admirà, ni entusiasma a la massa del públic. Tot lo més va deixar *Parade* a la gent de la platea.

A la sortida senjirem el següent diàleg entre damiselles:

— Què t'ha semblat la *Parade*?

— M'agrada més la Jura de la bandera.

Ja comença, pobre *Sancho*!

«Ayer visitó al Gobernador una comisión de obreros de la fábrica de galletas «La Gloria», que, en número 250 se han declarado en huelga».

— Esto es la *gloria*!— devia dir el senyor Prat.

I a la nit ja devia somniar *galletes*.

Com era d'esperar ha sortit triomfant de les urnes En Martínez Domingo.

I, una vegada format el nou Consistori, el tal senyor será proclamat primer tinent Alcalde,

que val tan com dir que será l'Alcalde per dret, un alcalde popular que si's porta bé, com és de creure, presidirà quatre anys, sense treure'n una malla.

Ens en alegrem.

Ho sentim únicament pel non-nato senyor Oms, que no haurà tingut l'ocasió de fer el ridícul... I què carai!... ho sentim també pel senyor Junoy, que ja no podrà paladejar aquella il·lusioneta.

Havem tingut ratxa de crims misteriosos. Subjectes que apareixen assassinats, de matinalada, homicidis que no deixen rastre a la policia tant bon quico que disfrutem...

Es que tornem als temps de la «Mano negra»? Es que's tracta de alguna *banda*?

Ara com ara, en materia de bandes, no més se parla de les bandes de regidors.

I una cosa són regidors i una cosa són malfactors.

Ei!

De la última lluita electoral n'han resultat tres morts. Es molt sensible, però ja ressucitaran aviat. Votaràn segurament en les próximas eleccions de diputats.

Entre les coses que els guardies municipals han trobat extraviades aquests dies al rieg del carrer hi consta:

«Un llavero con un pito».

Si s'hagués trobat a la Plaça de Sant Jaume, qualsevol endavinaría l'utilitat del xiulet.

Esperaría l'entrada dels nous regidors a l'Ajuntament.

Al senyor marquès de Barzanallana li va caure una pela a terra, la qual *beata*, rodant, rodant, se ficà en una claveguera.

El senyor marquès, que segons sembla, no està disposat a que ses misses facin de rata, s'anà a queixar a cà la Vila de Madrid. Com que era marquès l'atengueren i tota una brigada municipal trevallà set hores, i després de molt patir trovà la endola.

El marquès pagà un ral pel treball de la brigada de cerca i captura i portà a casa un orfebre la preuada moneda per a que n'hi fessin una agulla de corbata.

El Año en la Mano

Almanaque-enciclopedia de la vida práctica para 1918

Todo comprador de El Año en la Mano tiene participación a un billete entero de la Lotería de Navidad

En rústica. . . 1'50 ptas.

Encuadernado . 2' - ptas.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUILA, carrer del Olm, número 8